Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (osmého senátu)

10. července 2019*

„Řízení o předběžné otázce – Celní kodex – Celní prohlášení – Uvedení nesprávné podpoložky kombinované nomenklatury – Celní výměr – Článek 78 celního kodexu – Přezkum celního prohlášení – Změna hodnoty transakce – Článek 221 celního kodexu – Lhůta pro promlčení práva vymáhat celní dluh – Přerušení“

Ve věci C-249/18,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska) ze dne 6. dubna 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 11. dubna 2018, v řízení

Staatssecretaris van Financiën

proti

CEVA Freight Holland BV,

SOUDNÍ DVŮR (osmý senát),

ve složení F. Biltgen, předseda senátu, J. Malenovský a L. S. Rossi (zpravodajka), soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 14. února 2019,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za CEVA Freight Holland BV B. J. B. Boersmou, advocaat,

– za nizozemskou vládu M. Bulterman a J. M. Hoogveldem, jako zmocněnci,

– za španělskou vládu S. Jiménez Garcíou, jako zmocněncem,

– za Evropskou komisi W. Roelsem, jakož i F. Clotuche-Duvieusart a M. Kocjan, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 26. března 2019,

vydává tento

* Jednací jazyk: nizozemština.

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 78 a 221 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. 1992, L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000 ze dne 16. listopadu 2000 (Úř. věst. 2000, L 311, s. 17; Zvl. vyd. 02/10, s. 239) (dále jen „celní kodex“).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Staatssecretaris van Financiën (státní tajemník pro finance, Nizozemsko, dále jen „státní tajemník“) a společností CEVA Freight Holland BV (dále jen „CEVA Freight“), jehož předmětem je legalita určitých výzev k zaplacení cla adresovaných této společnosti.

Právní rámec

3 Nařízení č. 2913/92 bylo zrušeno a nahrazeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 450/2008 ze dne 23. dubna 2008, kterým se stanoví celní kodex Společenství (Úř. věst. 2008, L 145, s. 1). Nicméně podle článku 188 posledně uvedeného nařízení toto nařízení není, pokud jde o níže uvedená ustanovení, použitelné na spor v původním řízení. Tento spor se tedy i nadále řídí ustanoveními celního kodexu.

4 Článek 29 odst. 1 celního kodexu stanovil:

„Celní hodnotou dováženého zboží je hodnota transakce, to je cena, která byla nebo má být skutečně zaplacena za zboží prodané pro vývoz na celní území Společenství […]“

5 Článek 65 tohoto kodexu uváděl:

„Deklarantovi může být na jeho žádost povoleno, aby opravil jeden nebo více údajů uvedených v přijatém celním prohlášení. Opravou však nesmí být rozšířena působnost celního prohlášení na jiné zboží než na zboží, které v něm bylo původně uvedeno.

Oprava celního prohlášení však není povolena, jestliže o její provedení deklarant požádá poté, co celní orgány

a) oznámí deklarantovi, že provedou kontrolu zboží, nebo

b) zjistí nesprávnost uvedených údajů nebo

c) propustí zboží.“

6 Článek 76 odst. 1 uvedeného kodexu stanovil:

„K co největšímu zjednodušení formalit a postupů, aniž je narušen řádný průběh řízení, mohou celní orgány za podmínek stanovených postupem projednávání ve výboru povolit, aby

[…]

c) celní prohlášení ke zboží pro daný režim bylo provedeno zápisem do protokolu; v tom případě mohou celní orgány zprostit deklaranta povinnosti předložit zboží k celnímu řízení.

[…]“

7 Článek 78 téhož kodexu uváděl:

„1. Po propuštění zboží mohou celní orgány z úřední povinnosti nebo na žádost deklaranta celní prohlášení přezkoumat.

[…]

3. Nasvědčují-li výsledky kontroly celního prohlášení nebo kontroly po propuštění zboží, že předpisy upravující daný celní režim byly použity na základě nesprávných nebo neúplných údajů, přijmou celní orgány v souladu s případnými právními předpisy opatření nezbytná k nápravě, přičemž vezmou v úvahu nové skutečnosti, které mají k dispozici.“

8 Článek 201 odst. 2 celního kodexu zněl následovně:

„Celní dluh vzniká okamžikem přijetí celního prohlášení.“

9 Článek 221 odst. 1 až 3 tohoto kodexu stanovil:

„1. Jakmile je částka cla zaúčtována, musí být odpovídajícím postupem sdělena dlužníkovi.

2. Je-li částka splatného cla pro informaci zapsána do celního prohlášení, mohou celní orgány stanovit, že nebude sdělena podle odstavce 1, pokud takto zapsaná částka cla odpovídá částce jimi stanovené.

Aniž je dotčeno použití čl. 218 odst. 1 druhého pododstavce, je-li využito možnosti uvedené v prvním pododstavci, je propuštění zboží celními orgány rovno sdělení zaúčtované částky cla dlužníkovi.

3. Sdělení dlužníkovi nelze provést po uplynutí lhůty tří let ode dne vzniku celního dluhu. Avšak jestliže celní orgány nemohly určit přesnou částku cla dlužnou ze zákona následkem trestného činu, lze toto sdělení provést i po uplynutí zmíněné tříleté lhůty, pokud to platné předpisy dovolují.“

10 Článek 147 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení č. 2913/92 (Úř. věst. 1993, L 253, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307), ve znění nařízení Komise (ES) č. 1762/95 ze dne 19. července 1995 (Úř. věst. 1995, L 171, s. 8, dále jen „prováděcí nařízení“), v odstavci 1 stanovil:

„Pro účely článku 29 [celního kodexu] se skutečnost, že prodávané zboží je v celním prohlášení navrženo na propuštění do volného oběhu, považuje za důkaz prokazující, že bylo prodáno na vývoz na celní území Společenství. V případě dalších prodejů před určením celní hodnoty zboží to platí pouze pro poslední prodej, na jehož základě zboží vstoupilo na celní území Společenství, anebo pro prodej zboží na celním území Společenství před jeho propuštěním do volného oběhu.

Při uvádění ceny týkající se prodeje předcházejícího poslednímu prodeji, na jehož základě zboží vstoupilo na celní území Společenství, musí být celním orgánům uspokojivě prokázáno, že bylo toto zboží prodáno pro účely vývozu na uvedené území.

Použijí se články 178 až 181a.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

11 Společnost CEVA Freight jako celní deklarant podává na žádost dovozců celní prohlášení s návrhem na propuštění zboží do volného oběhu zjednodušeným způsobem postupem podle čl. 76 odst. 1 písm. c) celního kodexu.

12 V období od 1. března do 31. října 2010 podala společnost CEVA Freight takováto prohlášení s návrhem na propuštění různých modelů mediálních přehrávačů do volného oběhu. Za tímto účelem zařadila tyto přehrávače do podpoložek 8471 70 50 a 8517 62 00 kombinované nomenklatury, které odpovídaly celní sazbě ve výši 0 %. Celní orgány propustily uvedené přehrávače, aniž by uložily dovozní clo.

13 V roce 2011 po provedení kontroly těchto prohlášení, dospěl celní inspektor k závěru, že předmětné mediální přehrávače měly být zařazeny do podpoložky 8521 90 00 kombinované nomenklatury, které odpovídá celní sazba ve výši 13,9 %.

14 Dopisem ze dne 22. února 2013 tento inspektor oznámil společnosti CEVA Freight, že hodlá provést dodatečný výběr cla. V rámci tohoto dodatečného výměru cla stanovil celní hodnotu mediálních přehrávačů na základě ceny, kterou v celním prohlášení uvedla společnost CEVA Freight, to znamená ceny, za kterou prodali mediální přehrávače dovozci.

15 Dne 27. února 2013 požádala společnost CEVA Freight ve své odpovědi zaslané celnímu inspektorovi na základě článku 78 celního kodexu o přezkum celní hodnoty, aby byla vypočítána na základě nižší ceny, kterou výrobce mediálních přehrávačů usazený v Asii fakturoval dovozcům, jelikož tuto cenu je rovněž možné použít pro účely výpočtu celní hodnoty.

16 Dne 28. února 2013 vydal tento inspektor jednotný celní výměr, v němž byly shrnuty výzvy k zaplacení týkající se dotčených dovozních prohlášení. Tento výměr byl společnosti CEVA Freight doručen dne 4. března 2013.

17 Společnost CEVA Freight poté podala stížnost proti uvedeným výzvám k zaplacení, kterou nadále trvala na své žádosti o přezkum.

18 Vzhledem k tomu, že celní inspektor tuto žádost po meritorní stránce zamítl, podala společnost CEVA Freight žalobu k Gerechtshof Amsterdam (odvolací soud v Amsterodamu, Nizozemsko), který rozsudkem ze dne 10. února 2016 uložil inspektorovi, aby o žádosti o přezkum znovu rozhodl. Státní tajemník poté proti uvedenému rozsudku podal kasační opravný prostředek k Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska).

19 Předkládající soud upřesňuje, že není zpochybňováno, že ke dni podání celních prohlášení společnost CEVA Freight neměla pochybnosti o správném výkladu nebo použitelnosti čl. 147 odst. 1 prováděcího nařízení ve spojení s článkem 29 celního kodexu. Předkládající soud nicméně uvádí, že uvedená společnost měla za to, že jelikož mediální přehrávače mohou být dováženy bez jakýchkoli cel, nemá uvedení výše jejich ceny žádný dopad. Uvedený soud uvádí, že státní tajemník před ním tvrdí, že pro provedení přezkumu celního prohlášení podle článku 78 celního kodexu je irelevantní, zda se deklarant dopustil pochybení. Pouze „nesprávná“ nebo „neúplná“ povaha údajů obsažených v celním prohlášení umožňuje provést přezkum tohoto prohlášení.

20 Podle uvedeného soudu je sice možné se domnívat, že v případě neexistence jakékoli nesprávnosti údajů uvedených v prohlášení je deklarant vázán skutečnostmi, které deklaroval, a musí si být vědom toho, že celní orgány musí mít možnost tyto skutečnosti bez výhrady použít, a to i při přezkumu výše celního dluhu. Nicméně ani hmotně právní ustanovení celního kodexu nebo prováděcího nařízení týkající se celní hodnoty ani cíl nebo účel těchto ustanovení nebrání tomu, aby po přijetí celního prohlášení deklarant předložil další doplňující údaje za účelem určení celní hodnoty dotyčného zboží. V posledně uvedeném případě předkládající soud uvádí, že za skutkových okolností takového sporu, jako je ten, který je před ním projednáván, je celní správa povinna snížit celní hodnotu zboží, bez ohledu na to, že se deklarant nedopustil pochybení.

21 Kromě toho společnost CEVA Freight, která podala vzájemný kasační opravný prostředek, zejména tvrdí, že Gerechtshof Amsterdam (odvolací soud v Amsterodamu) porušil čl. 221 odst. 3 celního kodexu tím, že vycházel z toho, že celní výměr nebyl opožděný, protože pro účely počítání promlčecí lhůty stanovené v tomto ustanovení je třeba, jak stanoví vnitrostátní ustanovení použitelná ve věci v původním řízení, vycházet z data odeslání celního výměru, a ne z data, kdy byl výměr doručen dlužníkovi. Vyvstává tedy otázka, zda je podmínka stanovená v čl. 221 odst. 3 tohoto kodexu, podle níž musí být sdělení dlužníkovi provedeno ve lhůtě tří let ode dne vzniku celního dluhu, splněna, pokud dlužník toto sdělení neobdržel před uplynutím této lhůty.

22 Předkládající soud v této souvislosti uvádí, že podmínky sdělení uvedené v čl. 221 odst. 1 uvedeného kodexu se řídí vnitrostátním právním řádem každého členského státu. Předkládající soud si klade otázku, zda je proto na členských státech, aby určily datum, kdy se sdělení dlužníkovi považuje za uskutečněné, nebo zda se pravidla pro určení tohoto data řídí unijním právem. V takovémto případě si předkládající soud dále klade otázku, zda je nutno v této souvislosti vycházet z data odeslání nebo z data doručení tohoto sdělení.

23 Vzhledem k výše uvedenému se Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být článek 78 [celního kodexu] vykládán v tom smyslu, že deklarant je s odkazem na čl. 147 odst. 1 druhý pododstavec [prováděcího nařízení] oprávněn v rámci zaúčtování po propuštění zboží dodatečně zvolit jinou, nižší transakční cenu dováženého zboží, aby snížil celní dluh?

2 a) Je určení okamžiku, kdy došlo ke sdělení dlužníkovi, pro účely použití čl. 221 odst. 3 [celního kodexu], otázkou, která se řídí unijním právem?
b) V případě kladné odpovědi na otázku 2a: musí být čl. 221 odst. 3 [celního kodexu] vykládán v tom smyslu, že dlužník musí sdělení uvedené v tomto ustanovení obdržet do tří let ode dne vzniku celního dluhu, nebo postačuje, že mu sdělení bylo během této lhůty odesláno?“

K předběžným otázkám

K první otázce

24 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda článek 78 celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že pokud má deklarant možnost zvolit si cenu zboží prodaného pro vývoz na celní území Unie, která může být použita jako základ pro určení celní hodnoty, může na základě článku 78 požádat o přezkum jím podaného celního prohlášení za účelem nahrazení ceny, kterou původně uvedl, nižší transakční cenou, aby tak snížil svůj celní dluh.

25 Za účelem odpovědi na tuto otázku je třeba připomenout, že z článku 29 celního kodexu, jakož i z článku 147 prováděcího nařízení vyplývá, že v případě dalších prodejů zboží pro vývoz na celní území Unie si může dovozce zvolit z cen dohodnutých pro každý z těchto prodejů cenu, kterou použije jako základ pro určení celní hodnoty dotyčného zboží, pokud může celním orgánům předložit všechny nezbytné náležitosti a dokumenty týkající se jím zvolené ceny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. února 2008, Carboni e derivati, C-263/06, EU:C:2008:128, body 27 až 31 a citovaná judikatura).

26 Kromě toho podle článku 65 celního kodexu může být deklarantovi na jeho žádost povoleno, aby opravil jeden nebo více údajů uvedených v přijatém celním prohlášení. Z toho vyplývá, že deklarant zejména může opravit cenu, kterou zvolil jako základ pro určení celní hodnoty dotyčného zboží.

27 Soudní dvůr zajisté, jak uvádí Komise, pokud jde o čl. 8 odst. 1 písm. a) směrnice 79/695/EHS ze dne 24. července 1979 o harmonizaci postupů pro propuštění zboží do volného oběhu (Úř. věst. 1979, L 205, s. 19), což je ustanovení, které je v podstatě totožné s čl. 65 druhým pododstavcem písm. c) celního kodexu, upřesnil, že pokud dovozce uvedl některou z cen, které mohou být použity jako základ pro určení celní hodnoty, nemůže uvedené prohlášení opravit po propuštění zboží do volného oběhu (rozsudek ze dne 6. června 1990, Unifert, C-11/89, EU:C:1990:237, bod 21).

28 Nicméně, i když před tím, než dne 1. ledna 1994 vstoupil v platnost celní kodex, bylo deklarantovi zakázáno opravit své prohlášení po propuštění zboží, článek 78 tohoto kodexu však od tohoto data výslovně zakotvil možnost přezkumu celního prohlášení celními orgány na základě žádosti deklaranta podané po propuštění zboží (rozsudek ze dne 20. října 2005, Overland Footwear, C-468/03, EU:C:2005:624, body 61 a 62).

29 Články 65 a 78 celního kodexu tak nyní zakotvují dva rozlišné režimy použitelné před a po propuštění zboží na změny, které se mohou týkat údajů, které byly vzaty v úvahu za účelem určení celní hodnoty, a v důsledku toho dovozního cla (rozsudek ze dne 20. října 2005, Overland Footwear, C-468/03, EU:C:2005:624, bod 64).

30 Na straně jedné tento článek 65 umožňuje samotnému deklarantovi jednostrannou opravu jeho celního prohlášení, dokud zboží nebylo propuštěno. Toto právo je odůvodněno skutečností, že až do jeho propuštění může být správnost opravy podle potřeby případně jednoduše ověřena celními orgány formou fyzické kontroly zboží. Mimoto opravu lze případně provést, i když částka dovozního cla nebyla ještě celními orgány stanovena (rozsudek ze dne 20. října 2005, Overland Footwear, C-468/03, EU:C:2005:624, bod 65).

31 Na straně druhé článek 78 celního kodexu zavádí restriktivnější režim. Tento článek se použije po propuštění zboží v okamžiku, kdy předložení zboží může být nemožné a kdy dovozní clo již bylo stanoveno. Přiznává tak celním orgánům pravomoc provést přezkum požadovaný deklarantem, a takový přezkum podléhá jejich posouzení z hlediska jak podstaty, tak i výsledku (rozsudek ze dne 20. října 2005, Overland Footwear, C-468/03, EU:C:2005:624, bod 66).

32 Článek 78 odst. 3 tohoto kodexu přitom nerozlišuje mezi omyly a opomenutími, které mohou a které nemohou být opraveny. Pojmy „nesprávné nebo neúplné údaje“ je třeba vykládat tak, že zahrnují jak věcné chyby a opomenutí, tak pochybení ve výkladu použitelného práva (rozsudek ze dne 20. října 2005, Overland Footwear, C-468/03, EU:C:2005:624, bod 63).

33 Je tedy třeba ověřit, zda prohlášení společnosti CEVA Freight obsahují nesprávné nebo neúplné prvky týkající se ceny zboží, která má být použita jako základ pro určení celní hodnoty tohoto zboží.

34 Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že cena deklarovaná společností CEVA Freight odpovídala prodejní ceně zboží uplatňované společnostmi, na jejichž účet společnost CEVA Freight tato celní prohlášení podávala, že tato cena proto byla věcně správná, a že svou žádosti společnost CEVA Freight nezamýšlela tuto cenu opravit.

35 Ze spisu nicméně rovněž vyplývá, že společnost CEVA Freight ve svých prohlášeních uvedla, že dotyčné zboží mělo být zařazeno do nesprávné sazební podpoložky, čímž se dopustila nesprávného výkladu použitelného práva.

36 Takovéto pochybení mělo zjevně vliv na volbu transakční hodnoty tohoto zboží, to znamená na cenu, která byla nebo má být skutečně zaplacena za zboží prodané pro vývoz do Unie, která může být podle článku 29 celního kodexu a článku 147 prováděcího nařízení použita jako základ pro určení celní hodnoty tohoto zboží.

37 K datu podání těchto prohlášení se společnost CEVA Freight totiž nesprávně domnívala, že dotyčné zboží mělo být zařazeno do tarifní podpoložky, pro kterou bylo stanoveno clo ve výši 0 %, a tedy transakční hodnota tohoto zboží nemá dopad na výši jejího celního dluhu. V důsledku toho poté společnost CEVA Freight na základě tohoto nesprávného výkladu celního kodexu a zejména definice příslušné sazební podpoložky uvedla cenu, která měla být použita jako základ pro určení celního hodnoty. Ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, jasně vyplývá, že pokud by společnost CEVA Freight k datu podání dotčených prohlášení správně vyložila příslušnou podpoložku, které odpovídalo clo ve výši 13,9 %, uvedla by nižší transakční hodnotu, aby tím snížila výši svého celního dluhu.

38 Pokud přitom takovéto pochybení deklaranta při výkladu použitelného práva vedlo deklaranta k tomu, že u zboží, které bylo předmětem dalších prodejů, uvedl nejvyšší transakční hodnotu tohoto zboží jako základ pro určení jeho celní hodnoty, nelze toto pochybení považovat za provedení volby, jež je již pojmově volní (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. října 2005, Overland Footwear, C-468/03, EU:C:2005:624, bod 69).

39 Vzhledem k judikatuře uvedené v bodě 32 tohoto rozsudku proto taková transakční hodnota uvedená v celním prohlášení deklarantem, jako je ta, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, představuje nesprávný údaj ve smyslu článku 78 celního kodexu, který dává celním orgánům možnost toto prohlášení přezkoumat.

40 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na první otázku odpovědět, že článek 78 celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že pokud má deklarant možnost zvolit si cenu zboží prodaného pro vývoz na celní území Evropské unie, která může být použita jako základ pro určení celní hodnoty, a pokud z kontroly provedené po propuštění zboží vyplyne, že celní prohlášení, které podal, obsahuje chybu v celní klasifikaci dotyčného zboží, která vede k uplatnění vyššího cla, může na základě článku 78 požádat o přezkum tohoto prohlášení za účelem nahrazení ceny, kterou původně uvedl, nižší transakční cenou, aby tak dosáhl snížení svého celního dluhu.

K druhé otázce

41 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 221 odst. 1 a 3 celního kodexu vykládán v tom smyslu, že umožňuje určit datum, kdy se částka cla považuje pro účely přerušení tříleté promlčecí lhůty celního dluhu za sdělenou dlužníkovi, a v případě kladné odpovědi, zda je nutno vycházet z data odeslání sdělení celními orgány, nebo z data, kdy dlužník toto oznámení obdržel.

42 Za účelem odpovědi na tuto otázku je třeba připomenout, že čl. 221 odst. 1 celního kodexu stanoví, že jakmile je částka cla zaúčtována, musí být odpovídajícím postupem sdělena dlužníkovi.

43 Unijní normotvůrce zamýšlel v čl. 221 odst. 3 harmonizovat lhůtu, v níž celní orgány musí provést uvedené sdělení, jakož i okamžik, kdy tato lhůta začíná běžet. Neupřesnil však ani podmínky takovéhoto sdělení, ani datum, kdy musí být provedeno, aby přerušilo uvedenou lhůtu. Toto lze vysvětlit skutečností, jak již Soudní dvůr uvedl, že pravidlo uvedené v čl. 221 odst. 3 celního kodexu se použije pouze na sdělení výše cla dlužníkovi, a jeho provedení v tomto ohledu přísluší pouze vnitrostátním celním orgánům příslušným k provedení takového sdělení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. března 2003, Nizozemsko v. Komise, C-156/00, EU:C:2003:149, body 63 a 64, jakož i rozsudek ze dne 15. března 2018, Deichmann, C-256/16, EU:C:2018:187, bod 81).

44 Pokud tedy unijní celní předpisy neobsahují žádná ustanovení týkající se obsahu pojmu „odpovídající postup“ nebo udělující pravomoc jiným subjektům než členským státům a jejich orgánům za účelem vymezení uvedených podmínek, je třeba mít za to, že tento postup spadá do vnitrostátního právního

řádu členských států, a že vnitrostátní orgány budou při provádění těchto právních předpisů postupovat v souladu s procesními a hmotněprávními pravidly svého vnitrostátního práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. února 2006, Molenbergnatie, C-201/04, EU:C:2006:136, body 52 a 53).

45 V důsledku toho přísluší členským státům stanovit datum, kdy se částka dlužného cla považuje za sdělenou dlužníkovi. Jak již měl Soudní dvůr příležitost upřesnit, je odpovědností příslušných vnitrostátních orgánů zajistit takový způsob sdělení, který osobě povinné zaplatit clo umožní přesnou znalost jejích práv (rozsudek ze dne 23. února 2006, Molenbergnatie, C-201/04, EU:C:2006:136, bod 53).

46 Konečně je třeba zdůraznit, že určení podmínek, za nichž se provádí sdělení částky cla dlužníkovi, pro účely přerušení promlčecí lhůty, která je stanovena v čl. 221 odst. 3 celního kodexu, představuje procesní podmínku, která má zajistit ochranu práva, které pro jednotlivce, jako je společnost CEVA Freight, vyplývá z unijního práva, a sice práva, v souladu s nímž po uplynutí uvedené lhůty již není povinen za dovoz dotyčného zboží na celní území Unie zaplatit clo.

47 Z toho vyplývá, že členské státy při určování data, kdy se sdělení dlužníkovi považuje za uskutečněné, což podle čl. 221 odst. 3 celního kodexu vede k přerušení promlčecí lhůty, musí zajistit, aby příslušná vnitrostátní ustanovení nebyla na straně jedné méně příznivá než ta, která se týkají obdobných postupů podle vnitrostátního práva (zásada rovnocennosti) a na straně druhé, aby v praxi neznemožňovala nebo nadměrně nezatěžovala výkon práv přiznaných unijním právním řádem (zásada efektivity) (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. dubna 2010, Barth, C-542/08, EU:C:2010:193, bod 17 a citovaná judikatura).

48 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na druhou otázku odpovědět, že čl. 221 odst. 1 a 3 celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že přísluší členským státům, aby za dodržení zásad efektivity a rovnocennosti určily datum, kdy musí být provedeno sdělení částky cla dlužníkovi, aby došlo k přerušení tříleté promlčecí lhůty, jejímž uplynutím celní dluh zaniká.

K nákladům řízení

49 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (osmý senát) rozhodl takto:

1) **Článek 78 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000 ze dne 16. listopadu 2000, musí být vykládán v tom smyslu, že pokud má deklarant možnost zvolit si cenu zboží prodaného pro vývoz na celní území Evropské unie, která může být použita jako základ pro určení celní hodnoty, a pokud z kontroly provedené po propuštění zboží vyplyne, že celní prohlášení, které podal, obsahuje chybu v celní klasifikaci dotyčného zboží, která vede k uplatnění vyššího cla, může na základě článku 78 požádat o přezkum tohoto prohlášení za účelem nahrazení ceny, kterou původně uvedl, nižší transakční cenou, aby tak dosáhl snížení svého celního dluhu.**

2) **Článek 221 odst. 1 a 3 nařízení č. 2913/92, ve znění nařízení č. 2700/2000, musí být vykládán v tom smyslu, že přísluší členským státům, aby za dodržení zásad efektivity a rovnocennosti určily datum, kdy musí být provedeno sdělení částky cla dlužníkovi, aby došlo k přerušení tříleté promlčecí lhůty, jejímž uplynutím celní dluh zaniká.**

Podpisy.